

Sygn. akt XI W 6898/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 grudnia 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie, XI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Michał Kowalski

Protokolant: Paulina Adamska

przy udziale oskarżyciela publicznego: K. F., E. K.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 26 października, 11 grudnia 2015 roku w W.

sprawy przeciwko **J. W.**

synowi B. i M.

urodzonemu (...) w L.

obwinionemu o to, że:

1. w dniu 1 maja 2015 roku ok. godz. 17:20 w W. na drodze publicznej, skrzyżowaniu W. Kościuszkowskie z ul. (...), naruszył zasady przewidziane w § 95 ust. 1 pkt 3 RMI oraz SWiA, w ten sposób, że kierując samochodem marki M. (...) o nr. rej. (...), nie zastosował się do sygnalizacji świetlnej i wjechał za sygnalizator S-1 podczas nadawanego czerwonego sygnału świetlnego,

tj. o wykroczenie z art. 92 § 1 kw w zw. z § 95 ust. 1 pkt 3 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dn. 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych (Dz. U. Nr 170, poz. 1393),

2. w miejscu i czasie jak w pkt. 1 wykroczył przeciwko przepisom określonym w art. 60 ust. 1 pkt 2 Pord, w ten sposób, że naruszył zakaz zakrywania znaków w postaci nalepki kontrolnej z numerem rejestracyjnym pojazdu, znajdującej się na szybie czołowej pojazdu z prawej strony, która była zasłonięta wycieraczką w sposób uniemożliwiający odczytanie z niej numeru rejestracyjnego, a która powinna być widoczna,

tj. o wykroczenie z art. 97 kw w zw. z art. 60 ust. 1 pkt 2 Ustawy z dn. 20.06.1997 roku „Prawo o ruchu drogowym” (Dz. U. z 2005r. Nr 108, poz. 908 ze zm.),

I. obwinionego J. W. uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. 1, który to czyn kwalifikuje z art. 92 § 1 kw i za czyn ten na podstawie art. 92 § 1 kw skazuje, zaś na podstawie art. 92 § 1 kw, art. 24 § 1 i 3 kw wymierza obwinionemu karę grzywny w wysokości 100 (sto) złotych;

II. obwinionego J. W. uniewinnia od popełnienia zarzucanego mu czynu z pkt. 2;

III. na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw zwalnia obwinionego w całości od zapłaty kosztów postępowania i określa, że ponosi je Skarb Państwa.

Sygn. akt XI W 6898/15

UZASADNIENIE

(punkt I i III wyroku)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 1 maja 2015 roku obwiniony J. W. kierował samochodem marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...).

Około godziny 17:20 obwiniony przejechał przez skrzyżowanie ulicy (...) z ulicą (...) w W. podczas nadawanego przez sygnalizator uliczny czerwonego sygnału świetlnego, nie stosując się tym samym do obowiązującego w tym miejscu sygnału drogowego.

Powyższą sytuację obserwował pełniący w tym miejscu patrol funkcjonariusz Policji J. O..

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody:

- zeznania świadka J. O. (k. 67, 5);
- częściowo wyjaśnienia obwinionego J. W. (k. 66);
- notatkę urzędową (k. 1).

Obwiniony J. W. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że jest na 100% pewny, że miał zielone światło.

Sąd zważył, co następuje:

Odnośnie poczynionych przez Sąd ustaleń faktycznych

Wyjaśnienia złożone przez obwinionego J. W. w toku niniejszego postępowania zasługują na uznanie ich za wiarygodne jedynie w zakresie, w jakim przyznaje on fakt kierowania samochodem marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w dniu i miejscu zdarzenia. Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionego, w których wskazał on, że przejechał na zielonym świetle. Wyjaśnienia te stanowią jedynie przyjętą przez obwinionego linię obrony, zmierzającą do uniknięcia odpowiedzialności za zarzucane mu wykroczenie. W judykaturze wskazuje się, iż prawem obwinionego jest złożenie w sprawie takich wyjaśnień, jakie uznaje za najbardziej korzystne z punktu widzenia swojej obrony – może skutecznie realizować swoje uprawnienia procesowe (a Sąd zobowiązany jest interpretować je zgodnie z zasadą *in dubio pro reo*) do czasu, gdy nie popadnie w sprzeczność z obiektywnie ustalonymi w oparciu o przeprowadzone dowody faktami, wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 28 stycznia 1998 r., II AKa 230/97, OSA z 1999 r., nr 11-12, poz.89).

Wersja prezentowana przez obwinionego stoi w sprzeczności z zeznaniami świadka J. O. - funkcjonariusza Policji, który w dniu zdarzenia pełnił służbę w patrolu zmotoryzowanym, obserwując skrzyżowanie ulic (...) w celu ujawniania wykroczeń popełnianych w tym konkretnym miejscu przez poruszających się tam kierowców pojazdów. Zeznania tego świadka są jasne, logiczne, a wyłaniający się z nich obraz zdarzenia jest zgodny z doświadczeniem życiowym. Zeznania J. O. są nadto konsekwentne w swojej treści, zarówno te złożone w toku czynności wyjaśniających, jak i w toku rozprawy głównej. Jego zeznania znajdują nadto potwierdzenie w treści notatki urzędowej, sporządzonej przez świadka w dniu zdarzenia. J. O. jest funkcjonariuszem Policji, osobą zupełnie obcą dla obwinionego i obiektywną. Nie ma żadnego interesu, żeby obwinionego obciążać zeznaniami o wykroczenie, którego ten nie popełnił. Zeznania tegoż świadka nie budzą żadnych wątpliwości.

Zeznania drugiej policjantki, która uczestniczyła w przedmiotowym patrolu – G. S. (k. 81) nic do sprawy nie wniosły odnośnie kwestii odpowiedzialności obwinionego za zarzucane mu wykroczenie. Świadek nie pamiętała przedmiotowej interwencji. Fakt ten wynika zdaniem z Sądu z naturalnego procesu utraty pamięci co do przebiegu

zdarzeń z przeszłości w powiązaniu z wielością podobnych interwencji przeprowadzanych przez świadka – jako policjantki. Pierwszy z przesłuchanych policjantów – świadek J. O. zapamiętał dokładnie przedmiotową interwencję, albowiem w dniu zdarzenia sporządził z jej przebiegu notatkę urzędową i był przesłuchany na okoliczność przebiegu zdarzenia w toku czynności wyjaśniających. To utrwaliło pamięć tegoż zdarzenia w przypadku J. O. w przeciwieństwie do G. S., która nie była przesłuchana w tej sprawie w toku czynności wyjaśniających. Niepamięć tego ostatniego świadka w żaden sposób nie deprecjonuje wiarygodności zeznań J. O..

Sąd obdarzył wiarą notatkę urzędową z k. 1 w zakresie okoliczności istotnych z punktu widzenia sprawstwa obwinionego przypisanego mu wykroczenia z art. 92 § 1 kw. Jak już wyżej wskazano, jej treść koresponduje z uznanymi za wiarygodne zeznaniami świadka J. O.. Sąd uznał nadto za wiarygodne pozostałe dokumenty ujawnione w toku rozprawy. Nie zachodzą bowiem żadne okoliczności mogące podważyć ich wiarygodność, a podczas rozprawy żadna ze stron ich nie zakwestionowała.

Oдноśnie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego obwinionemu.

Czyn przypisany obwinionemu wyczerpał dyspozycję art. 92 § 1 kw - niestosowanie się do sygnału drogowego.

W okolicznościach sprawy niniejszej obwiniony nie zastosował się do sygnału drogowego i wjechał za sygnalizator uliczny podczas nadawanego czerwonego sygnału świetlnego. Zgodnie z przepisem § 95 ust. 1 pkt 3 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 roku w sprawie znaków i sygnałów drogowych (Dz. U. z 2002 roku, Nr 170, poz. 1393, ze zm.) – czerwony sygnał świetlny nadawany przez sygnalizator S-1 oznacza zakaz wjazdu za sygnalizator. Obwiniony nie zastosował się do tego sygnału drogowego i wjechał za sygnalizator, przejeżdżając skrzyżowanie.

Zasadnym jest twierdzenie, iż obwiniony jest sprawcą wykroczenia, a nie jedynie czynu zabronionego. Jego czyn jest bezprawny (narusza normę sankcjonowaną i nie został popełniony w okolicznościach wyłączających bezprawność), karalny (realizuje wszystkie znamiona czynu zabronionego i nie został popełniony w okolicznościach wyłączających bezprawność), karygodny (jest czynem społecznie szkodliwym), jest to również czyn zawiniony przez obwinionego (popełniony w sytuacji, w której sprawca mógł postąpić zgodnie z nakazem zawartym w normie prawnej, nie zachodzi w stosunku do niego żadna z ustawowych lub pozaustawowych okoliczności wyłączających winę). Stopień zawinienia wyznaczają: rozpoznawalność sytuacji – zarówno w sferze faktycznej, jak i w płaszczyźnie jej prawnego wartościowania, możliwość przeprowadzenia prawidłowego procesu motywacyjnego i podjęcie decyzji o postąpieniu zgodnie z nakazem prawa oraz zdolność do pokierowania swoim postępowaniem. Ocena tych okoliczności prowadzi do wniosku, iż obwinionemu można postawić zarzut, że w czasie swojego bezprawnego, karalnego i społecznie szkodliwego czynu nie dał posłuchu normie prawnej.

Oдноśnie wymiaru kary i pozostałych rozstrzygnięć.

Wymierzając karę obwinionemu J. W., Sąd kierował się ustawowymi dyrektywami jej wymiaru określonymi w art. 33 kw.

W przekonaniu Sądu orzeczona kara w swojej dolegliwości nie przekracza stopnia winy obwinionego, jest adekwatna do stopnia wymagalności zachowania zgodnego z prawem w odniesieniu do realiów sprawy. Stopień społecznej szkodliwości czynu był duży. Ma na to wpływ sposób działania sprawcy, który poprzez zignorowanie nadawanego przez sygnalizator świetlny S-1 czerwonego sygnału świetlnego, nie zastosował się do zakazu wjazdu za sygnalizator. Skutkiem takiego zachowania mogło być stworzenie realnego zagrożenia dla bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Wymierzając karę obwinionemu, Sąd miał równocześnie na uwadze właściwości, warunki osobiste i majątkowe obwinionego, jego stosunki rodzinne, sposób życia przed popełnieniem wykroczenia. Okolicznością obciążającą jest karalność obwinionego za przestępstwa (k. 48-49). Sąd, wymierzając obwinionemu karę, miał na uwadze także cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara ma osiągnąć wobec obwinionego.

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał, iż orzeczona wobec obwinionego kara grzywny w wysokości 100 złotych jest sprawiedliwa.

Orzeczenie o kosztach oparto na przepisie art. 624 § 1 kpk, który to na mocy art. 119 kpw znajduje odpowiednie zastosowanie w postępowaniu w sprawach o wykroczenia. Sąd kierował się w tym zakresie ustaleniem, że uiszczenie kosztów postępowania byłoby dla obwinionego zbyt uciążliwe, z uwagi na jego trudną sytuację majątkową.